

simpelt sige, at fra det Øjeblik, da den ærede Ordfører med Flertallet af Venstre efter sig har opgivet den, tror jeg ikke længer paa den, men jeg er overbevist om, at hvis vi havde holdt fast og søgt at indlede Forhandlinger paa dette Grundlag med den Forhandlingsberedvillighed, som den ærede Ordfører besidder, og hvori jeg ikke skal staa tilbage for ham i saa Tilfælde, vilde vi have kunnet faa om ikke den Toldreform, som vi hidtil have tilstøttet, saa dog en Toldreform, som vi kunde have været tjente med. Det er min Overbevisning, men nu tror jeg det ikke længere. Derfor kan jeg vel give den ærede Ordfører Ret i, at dette maaste kan blive en Røstestang til en Toldreform, men denne Toldreform bliver Landstingets og Regeringens Toldreform, og den bliver ikke Folketingets. Det bliver en saadan Toldreform som den, der nu om saa Dage kommer til os fra Landstinget, hvori der, hvis jeg tør gaa ud fra, hvad man kan slutte af alle Udtalelserne ved Sagens første Behandling, og hvad man ellers naturligtvis har kunnet erfare om hele denne Sag, ikke paa et eneste Punkt vil blive nogen Medsættelse af Bestyrelsen, men det vil tværtimod gaa videre i protektionistisk Henseende, end noget Forslag, der har ligget i Folketinget, hidtil har gjort. Jeg er overbevist om, at saadanne Forslag som det, Regeringen har stillet om en Hestetold paa 50 Kr. paa hver Heste, ville komme til at staa deri, og vide De, hvad det betyder. Det betyder, at de 6,000 Heste, som vi indføre fra Udlandet til Landmændenes eget Brug, fordi de ere langt billigere end vore egne, maa vi give Afstald paa omtrent alle og derimod i Stedet for dem bruge de Heste, som vi nu kunne udsøre, og som ere dobbelt saa meget værd som dem, vi indføre. Det vil repræsentere et Tab for Landbruget af mellem 1½ og 2 Mill. Kr. Jeg er overbevist om, at Melstolden efter de Udtalelser, som faldt ved første Behandling i Landstinget, ikke vil forsvinde. Den vil vi beholde til stor Glæde og Gavn for alle dem, der maa købe deres Brød hos Bageren og deres Mel og Grøn hos Urtefræmmieren, og jeg tror ogsaa nok, Smaafolk er imellem dem. Mange andre smukke Ting ville blive staaende og en Mængde sødelige Bestyrelser ville skjule sig omkring i de forandrede Forretninger. Vi tør ingenlunde vente, at den Toldlov, vi om saa Dage se her, vil i mindste Maade nærme sig til, hvad Folketinget har ønsket. Den vil være fjærnere fra det end nogen Toldlov, vi hidtil have set. Maaste mener den ærede Ordfører, at det nu skal være vort Grundlag for For-

handling. Ja, der kan maaste komme noget ud af det, men kun hvis vi kunne byde en passende Kompensation, thi uden Kompensation opnaa vi ikke længere noget, siden vi have slaaet en Streg over Krigsskatten. Det have vi efter det ærede Flertals Forslag gjort, hvad saa end det ærede Flertals Ordfører siger. Men hvis vi nu kunde byde en passende Kompensation, kunde vi maaste opnaa et og andet, men hvor skulde vi faa en passende Kompensation fra? Det ærede Flertal lægger jo Beslag paa det, som vi hidtil have haft som Kompensation, nemlig en Afstald og det en langt højere Afstald, end vi havde gjort Regning paa. Den lægger det ærede Flertal Beslag paa, og hvor skal vi saa finde en Kompensation? Ja vi kunne maaste søge den i Vinen. — Jeg mener nu rigtig nok, at naar vi skulle have en Afstald, skulle vi samtidigt have en Vinstat. Hvad vi end kunne sige om en Afstald, og hvor tilbøjelig man end er til at sige, at bayerisk Al kunne folk lade være at drikke, at den Del af Befolkningen, der drikker bayerisk Al, bryde vi os ikke om, det er Købstadsfolk, og det er et Købstads spørgsmål, ikke et Landsprøgsmaal, o. s. v., hvad man end siger derom, staar den Ting fast, at i de mest velhavende Klasser i Danmark, drikkes der intet bayerisk Al. Der falder ikke paa den mest velhavende Del af Befolkningen en eneste Smule Afstald. Hvad drikker da disse Mennesker? De drikke Vin. Men skulle vi beholde den meget lave Vinstat, der, naar vi sammenligne den med Prisen, ikke staar i mindste Maade i Forhold til den Afstald, der paalægges her? Er det saa ikke den simpleste Retfærdighedsfordring, at man i det mindste fordobler Vinstatten, naar man vil paalægge en Afstald? Det skulde jeg mene. Men saa gaar Vinstatten bort, Vinstatten maa følge efter Afstatten, det kan ikke nægtes. Den ærede Regering siger rigtig nok, at den bør følge med en Brændevinsstat; men den staar i et meget fjærnere Forhold hertil. Brændevinsafgiften ere vi en Gang i denne Samling bleone enige om ikke at tale om, ingen af os vil røre ved „den billige Snaps“, det er det smukke Ord, den ærede Minister har sagt; i den Henseende ere vi alle ministerielle. Saa have vi Tobakken. Ja, Tobakken kan der vindes noget paa; men det bliver ikke meget, navnlig ikke, naar man skal følge den ærede Regering og Landstinget, hvis jeg som sagt tør slutte noget af, hvad der hidtil har foreligget om den Sag; thi, hvis man blot forhøjer Tobakstolden omtrent til det dobbelte, som Regeringen foreslaar, begaar man den største Urretfærdighed mod dem, der ryge simpel Tobak; thi det bliver en over-